

Det var derfor ret klogt af justitsministeren, at han fulgte rådet om at nedsætte et udvalg, der nøje kunne gennemgå lovens regler og de indkomne forslag. Udvalgsarbejdet er da også endt med en enstemmig tilslutning til forslaget om, at man laver en positivliste i § 2. Så ved alle, hvad man har at rette sig efter. Udvalget, der jo har været meget hurtigtarbejdende – det er imponerende i justitsministerielle kredse, at man kan arbejde så hurtigt – kan jo ikke have gennemtænkt alt, og vi lægger derfor i SF vægt på, at det, de måtte have glemt, kan repareres via bemyndigelsen til ministeren, og jeg skal derfor tilkendegive, at vi stemmer imod fru Birthe Rønn Hornbechs forslag om at fjerne ministerens bemyndigelse.

Centralt i den forbindelse er det også at fremhæve meroffentlighedsprincippet, og SF vil derfor bruge udvalget til at få det princip beskrevet set i relation til det nye lovforslag. Det må være Folketinget bekendt, at SF ønsker videst mulig offentlighed i forvaltningen. Vi har gentagne gange forstyrret Folketinget med forslag herom, og det agter vi også at gøre fremover.

Eksempelvis ønsker vi, at justitsministeren tvinges til at tage stilling til de indvendinger, som Dansk Journalistforbund på kvalificeret vis har rejst vedrørende e-mail og offentlighedsloven.

Men indsigt i beslutningsprocessen i den offentlige forvaltning har intet at gøre med, hvor de ansatte bor, hvordan deres arbejde vurderes, og hvilke afviste disciplinærsager der har været, osv. I den forbindelse vil jeg understrege, at jeg siger afviste disciplinærsager. Jeg vil indrømme, at udvalget ikke har haft ret lang tid, men lige præcis den afgrænsning, man har lavet for disciplinærsager, virker en anelse tynd. Vi vil også bruge udvalgsarbejdet til at få afklaret nøjere, om det er en god afskæring, man har lavet i anden sætning i § 2, stk. 3, om chefstillinger.

Under udvalgsarbejdet vil vi også se på spørgsmålet om en eventuel brug af udvidelse af offentlighedsloven vedrørende det her område. Det, det drejer sig om, er den ansattes karriere før ansættelse i den offentlige forvaltning. Lad mig tage et eksempel: Det viser sig, at afgørelser fra et ministerium eller et kontor i et ministerium på forbløffende vis tilgodeser en ganske bestemt industri. Det kunne være af interesse for pressen at tage tjek på, om tidlige ansættelse i et bestemt kontor kan have ind-

flydelse på disse afgørelser. Spørgsmålet kan i hvert fald stilles med rette, og det vil vi bruge udvalgsarbejdet til at kigge på.

Men foreløbig en blid tilslutning til forslaget.

Tom Behnke (FP):

Det er jo egentlig utroligt, at en gammel lov, som har fungeret igennem mange år på ganske tilfredsstillende vis, pludselig viser sig at være problematisk derved, at et stadig stigende antal borgere har fundet ud af, at der var en mulighed for at gå ind og prøve at gøre et eller andet over for det offentlige system. Flere og flere søgte om at få aktindsigt i forskellige personalesager, og kun fantasien satte grænser for, hvem og hvor mange man ønskede at få aktindsigt om.

Jeg tror et eller andet sted, at det måske også handler om magtesløshed, at der er nogle borgere, som føler en magtesløshed over for det store offentlige apparat, og som føler, at det offentlige ved alt om dem, men at de ikke ved ret meget om de mennesker, der er ansat i det offentlige.

Det er helt givet, at her er to ting, der står op imod hinanden: På den ene side har vi i Fremskridtspartiet den grundlæggende holdning, at borgerne selvfølgelig skal have indsigt i, hvad det er, der foregår i den offentlige forvaltning. Det skal der slet ikke være tvivl om. På den anden side må man også kunne kræve, at det personale, der er ansat i det offentlige, har en vis form for privatliv, og at det ikke blot skal udstilles, fordi den ene eller den anden borger ønsker at få aktindsigt. Derfor er det positivt, at ministerens forslag her præciserer, at de ting, der har med privatlivet at gøre, nu bliver taget ud. Personens hjemadresse, private telefonnummer osv. er der ingen grund til at udlevere, når vi taler om aktindsigt.

Jeg synes, der mangler noget i forslaget, for jeg kunne godt tænke mig, at man også havde diskuteret, om ikke den person, der søger aktindsigt, skulle have et minimum af interesse i at søge aktindsigt. Det er der faktisk ikke i dag. Man kan jo, i det omfang man kan nå at skrive brevene, bede om aktindsigt om hvem som helst i det offentlige. Man kunne i hvert fald have diskuteret eller overvejet, om man skulle sætte et eller andet kriterium ind, sådan at man skulle have et minimum af kontakt til den pågældende sag, for at man kunne bede om at få aktindsigt.